

С
В
Е
Ш
К
И

ЛИСТ УЧЕНИКА ОСНОВНИХ ШКОЛА ОПШТИНЕ БОР

Год. III

Бр. 8

април 1971.

Ж А С М И Н

Лист ученика основних школа општине Бор

Илази месечно

Број - 8, април 1971.

Уређује редакција ученика:

Драган Вајиновић (VII)
Слободанка Крињић (VIII)
Весна Петрановић (VI)
Роса Стангачиловић (VIII)
Душица Станојевић (VII)
Миша Стојединовић (VII)

Главни уредник: Снежана КАЛИНОВИЋ (VIII)

Помоћник главног уредника: Љубица ТРУЈИЋ (VII)

Секретар Редакције: Верица БУГАРИНОВИЋ (VII)

Одговорни уредник: С. ободан М. РАКИЋ, наставник

Илустрације, заглавље рубрике и насловну страну овог броја урадиле су:

Снежана Калиновић, Верица Бугариновић, Олгица Горваковић,
Јованке Николић, Душица Бркић и Душица Станојевић

Адреса Редакције:

Редакција школског листа "Јасмин",
Основна школа "Станоје Миљковић" - Брестовац,
пошта 19210 Бор

Радове за "Јасмин" бр. 9 треба слати (поштом) тако да
стигну најкасније до 30 маја!

Видици

сте 1

МОЈА УЛИЦА

Сада, у највеселијем добу године, седим, загрепена топлим сунчевим зрацима, под високим храстом на узвишци поред моје улице. Посматрам по хиљади пут предео у коме су природа и људска рука изложиле своја дела и не могу да их се сита нагледам.

Цреће! Нема те кичице које би била у стању да огу рескошну игру боја пренесе на платно, јер боја црвена и жуто-пољска је и бела, и жута, и плава, и црвена...

А већ небо! Да сам сликар, ја бих се ове писине трескула сав сликарски прибор у дубину, да га више никад не узмем у руке.

Моје мисли се пренуше. Одједном се диже печерњи ветар и гране зашкрипаше, вишући се. Оно лишће које стоји увенуло још од јесенас, полете тамо-амо тражећи заклон од спог хладног гонитеља. Висок, огроман, мек, диже се надомном мрак.

Чудна тишина...

Снежана ЈАНИЋЕВИЋ (VII₂),
"Бранко Радичевић" - Бор²

МОЈ БРАТ

Кад рат започе,
кад митраљез запуца
а бомба се одазва,
брата ми у рат одведоше.

Кад руке клонуше,
кад очи засијеше,
кад ноге клецнуше,
из уста ветрених
пикнуо је:
- Буди слободна,
домовино вољена!

Светлана ЈАНКОВИЋ (VII₄),
"Бранко Радичевић" - Бор

Видици

стр. 2

МОЈА НАСТАВНИЦА

Моја је наставница
тако мила и драга
и према свим ученицима је
тако добра и блага.

Оне нас је научила
шта су то ноте
и како се оне
могу да укроте.

Па зар је онда
пелико чудо
што је сви полимо
тако лудо!

Једренка ЛАОТКА,
Четврте основна школа - Бор

МАТИ

Све је садржено у речи МАТИ:
и те очи њене благе,
и руке јако драге,
и поглед који ме непрестено прати!

Вера КОВАЧЕВ (VI₃),
"3. октобар" - Бор

ПРОСЈАН

На малој стazi
просјак сједи,
мршав и подеран -
сав је у биједи.

Он руке пружа
и моли дар
да може купити -
кору хлеба бар.

Ане ПРАНК, (VI₂),
"Бранко Радичевић" -
Бор

Видици

стр. 5

ДОШЛО ЈЕ ПРОЛЕЋЕ

Тихо, али чујно, упукло се пролеће у мој крај као лавови који краде воће. Од тог дана свет је постао живљи, природнији, живописнији, птице су почеле да певају, а на дрвећу већ се појављују први пуповци који тек што се нису расцветали, док први песник пролећа, писибоба, већ у шуми чека да је неко убере и однесе.

Пролеће, које је стерирало на писту дрвећа, цвећа, потоке, кућа, - веома је променљиво. Скоро сваког дана надоласку тмурни облаци праћени ветром и кишом да би сручили свој терет на земљу.

Почне ли да се смркава, улице оживе од пролсаника који се лево пуку да би удехнули топао и свеж дах пролећа.

Шума, као велика дворана у којој се смењују парови спирати, врло је бучна, а изгледа као филм у који су utkane најразличитије боје.

Поток је набујао, па се се жубором стропштара у појави паде да би покренуо дотад заћутале воденице, а онда кренуо даље.

Светлана ЖИВАЉЕВИЋ (VI₂),
Четврта основна школа "2" Бор

ПРОЛЕЋЕ

У шумици је процветале лубичица плава,
Сагнула је главицу - чини се да спава.
Пролеће по пољу и лубичицу просу,
а врби и брези - рашчешља косу!

Нина МИЋИЋ (VI₂),
"3. октобар" - Бор

ТУГА

Док посматрам сунце
како са брда сија,
у мени се негде дубоко
нека туга спија.

И расте, и дивља као зор,
и никада не престаје
та туга што у мени
дуже од сунца траје.

Србијанка ДОПОВИЋ (VII₁),
"Станоје Миљковић" - Врстовац

8 април 1971 видици јасмин 8 април 1971 видици јасмин 8 април 1971 видици

Видици

стр. 6

МЕЂА

Жеља би ми највећа била
да добијем криле
и да ми пеће буде око,
па да полетим високо
и да све редом
обухватим једним погледом!

Јованко НИКОЛИЋ (VIII),
"Станоје Миљковић" - Врстовац

ВОЛИМ СУНЦЕ

Волео бих да уопште не буде кише,
волео бих да сунца буде што више!
Волим док ми сунце греје лице,
више полим сунце, него све птице!

Златко БЕЛЧИЋ (VII),
"Станоје Миљковић" - Метопница

МАЈ

Дошао је месец мај,
а дошле су и птице.
Сад ће стићи прави рај
у све наше шумице.

Дошло нам је пролеће,
а са њим и дужи дани -
све ће бити радосно:
и унутра, и вани.

Лепо ти је непољу,
све је у зеленом,
а баштице наше
све су у шареном.

Славице ПАЉКИЋ (VIII₃),
"3. октобар" - Бор

ЗАПИС О ПРОЛЕЋУ

Деца напуштају зимску мречну собу
радујући се најлепшем годишњем добу!

Бранислава СТАНКОВИЋ (V₃),
Четврта основна школа - Бор

прил 1971 видици јасмин 8 април 1971 видици јасмин 8 април 1971 видици јаси

ПОВОДОМ Дана школе, Основна школа "Станоје Миљковић" у Брестовцу расписала је конкурс за литерарне радове на две теме: "Шта ми је причала школска табла" и "Писмо друга који је напустио школу". Награде за најбоље радове освојили су: Снежана Калиновић, Бране Нешић, Ђубица Трујић, Славица Костандиновић и Јелена Кекић.

ШТА МИ ЈЕ ПРИЧАЛА ШКОЛСКА ТАБЛА

Зрно је зазвонило. Завршио се још један школски дан. Из очевале школе покуњала су насмејана дечја лица редујући се тек допутовалом пролећу и сунцу које шаље обећања да ће кишоносним облацима забранити приступ изнад нашег села.

Изашла сам из школског ходника и пред вратима застала збуњена лепим пролетним даном. Миркала сам још ненавикнута на јаку сунчеву светлост. Очи ми засувише и ја се маших марамице. Није је било ни у ташни, ни у џеповима. Замислих се: "Где ли сам је могла изгубити?" Вратих се у учионицу да је потражим. Погледах на седиште, око стола, али узалуд. Сигурна да је нећу наћи, кренух ка излазу. Заустави ме благ, једва чујан глас: "Тражиш ли марамицу?" Окренух се. Осим мене - у учионици није било никог више. Ослушнух и збуњено прошаптах: "Молим?" Тајац. Већ сам хте-ла да глас убројим у ~~книжевни~~ плод маште, кад се он опет јави: "Ево твоје марамице крај моје леве ноге. Изгубила си је пролазећи крај мене." Несигурно, са повишеним гласом, рекох: "Ко је то?" Зачу се умиљато никотан и глас весело рече: "То сам ја, школска табла!" Кикот се понови. Схветих. Глас је припадао школској табли. Придох јој и угледах своју марамицу крај веног постоља. Глас се опет чу, тиши него малочас. Заборавих нађеку марамицу, пролећни дан и све око себе и предадох се благом гласу школске табле који је користио моју пажњу да исприча свој школски живот:

"Сећом се, било је то поодавно, када су ме донели у школу. Била сам пресрећна што сам баш ја задужена да у разреду будем школска табла. Моје црно лице било је сјајно и линије записаве су се добро виделе."

Уздахнула је. Приметила сам да линија више нема. Избрисале су се од велике употребе. Табла је наставила:
"Немој мислити да ми је жао што више нисам тако нова као онда када сам први пут дошла у школу. Моје некада глатко лице изборано је, па креда поскакује док више. Ускоро ће ме замесити новом таблом. Иначе, није мих жао што сам тако дуго на одговорном месту. Каквих је све доживљаја било! Колико сам само пута слушала разне предавања, затим одговоре, слабије и боље, па замуккивање, смех, чак и прекоре кад су били потребни! Увек ћу се сећати свега. Лепо је било."

Неставни сунчеви зрак пропирео је кроз прозор да и он чује ову причу о животу једне табле. Обасјао ју је и ја сам видела како се она сетно смеши успоменама. Упутих јој молећив по-

глед да настави. Сунчев зрак и ја постали смо радознали.

"Сећам се многих ђачких несташлука у којима сам и ја учествовала се много жара. Било је и тужних тренутака, као, на пример, кад би се у дневнику појавила која слаба оцена. Њих најмање полим. Чим се оне појаве, у моје лице упрти су тужни, замисљени погледи ђака. То ме боли.

Признајем да се гордим кад по мени пише нека сигурна рука и кад сунђер моје брише. Тада се и моје лице разлуче у широк осмех тако да се написани задатак види и из најудаљенијег угла.

Све ђаке много полим, али, ипак, највише - редаре. Они ујутру први уђу у учионицу и одмах почну да ме улепшавају. Сунђером ми добро умију лице, напишу датум и уоквира га. Онда сам задовољна и спремна да прихватим на себе и најтеже лекције.

Најсрећнији ми је дан кад отпочне нова школска година. Онда сретнем познате и упознам до тада невиђена лица, по мени почну да пишу веште и несигурне руке, а ја им дозвољавам да се мало поиграју кредом на мом лицу јер је то први дан у новом заједничком походу на новим сазнањима.

Кад се лето почне примицати и кад нема нових лекција, већ се стечено знање обнавља, ја знам да ће скоро крај школске године. Онда сам несвесна и једину ми утеху пружају ведри ђачки погледи. Иаких За време распуста страшно сам усамљена. Размишљам о ђацима и често молим рачуналку да ми израчуна колико још дана има до поласка у школу.

Ево, још која недеља, па..."

Није могла задржити, а ни ја нисам могла да наставим оно што је она хтела рећи. Сунчев зрак нам је укључено сушило сузе, а и сам је подрхтавао јер је знао да се крај моје осме школске године приближава, а са њим и растањак са овом школом, учионицом и старом школском таблом. Помилувала сам таблу и потиштено кренула ка излазу. Изненада чух драги глас школске табле:

"Заборавила си да узмеш марамицу."

Вратио се. Узех марамицу, осмехнух се и потрчаш напоље, у сунчани дан.

У учионици је остао сунчев зрак да суши лице школске табле.

ПИСМО ДРУГА КОЈИ ЈЕ НАПУСТИО ШКОЛУ

Драги Бране!

Верујем да сам те изненадио. Заборавио си ме. Запао сам у грдне муке, а како никога немам да му се изјадам, то, ево, досађујем теби.

Сећаш се можда оног јутра кад је тата изгубио кућу на картама. Те исте проклете ноћи ме је душмански истукао да му дам и последњи динар да поврати изгубљено. Мајка ме је научила да сакријем новац. Признајем, дао сам му. Одјурio је у кршћу. Мајка је отрчала за њим. Остао сам сам. Није ме било страх. Више их се плашим кад су у кући. Туку се. Туку и мене. Не знам колико сам плакао. Пред зору сам заспао. Сањао сам да ми се кућа руши над

главом, да дува страшно олуја и да ме носи заједно са кућом, далеко, далеко...

Тргаво сам се, отворио очи. Излетео сам напоље. Сунце одскочило, дан је. Ето и пас, идете у школу. Зграбио сам спеску коју је отац синоћ дут гавио ногама тражећи и задву хиљадерку и приклучио вам се.

Како сте ме исмељали што сам бољ, подеран, прљав...! Како ме је то, по ко зна који пут, болело у души, дубоко негде, дубоко. Стезало сам песнице, шкргутао зубима желећи да слабијим од себе запушим уста, али сам се удржавао.

Ти си ћутао. Можда си већ сазнао шта се са мном збило те ноћи? Поруменео сам од лутине и стида. И не осећам глед. Нисам више сам. У нашој кући се јало код име, а кад нема - ником ништа. Побегло сам у школу и ушао у учионицу. Сакрио сам се од свих. Нисам волео да видим никога.

Почиву часови. Почиву грдње:

- Јућо, немаш домаћи! Срам те било, Јућо! Не знаш није ни чудо, бифецијин си син (тако су звани тату због коцкеж и кафе)! Јућо, лопухо јена, што си украсио Цици дуну? Није чудо, ни мајке ти није бола!

А учитељ је, за сваку поуку коју вам је давао, говорио: - Не будите као Јућо!

Нисам више могао да поднесем увреде и побегох. Побегох са трећег часа. Нисам знао куда да идем, ни шта да радим. Решио сам само да одем што даље од познатих, што даље од родитеља. Ишао сам дуго. Вече је. Уморан, гладан, исцрпљен, седох и заплаках.

Неиће неки чича и поведе ме са собом да му чувам ошце. Плашио сам се да ме неко не препозна. Кад је наступила позна јесен, чичин синчић је чувао стадо, а мене отераше на орање. Слаб сам, не могу. Нико ме не разуме. Почиву мразови. Цокотало сам зубима на јутарњој слани крај оваца. Опанке нисам имао. Ноћу сам и у сну кашљао.

Напустио сам овог човека и кренуо даље.

Понекад сам ноћивао у учерицама и сељацима без знања домаћине. Молио сам школоране да ме приме у своје канцеларије да им чистим, да им купујем новине и буреке... Увек су ми одговорали да им нисам потребан. Тако дође и пролеће.

Пролазно сам поред школе. Моји се пршњаци играју, пецеле, незиру крај године. Приђем ближе да осмотрим оно што сам заувек оставио и побегло. Двојица живо разговарају како треба обрадити неки чланак из новине за домаћи задатак. Препиру се. Помињу имена, мени тако познати: име мог оца, моје мајке и моје. Већто и хитро сам скочио, истргао новине из руке запевеног дочека и шкргнуо низ улицу. Ни пушчано врло ме није могло стићи. Кад сам се уверио да у близини више нема никога, почех да читам чланак о породичној ми трагедији мајоко родитеља. Отац је умро у пијанству, а мајка је ускоро нађена мртва у јарку крај крчме.

О мени нико ништа не зна. Нисам у стању ни да опишем бол, патњу и лом у самом себи. Увек сам презирео родитеље због небриге о мени, увек сам се закљивао да никада нећу кући, а тада осетих и стид и жалост. Чинило ми се да пропадам у понор без дна,

Награђени радови

стр. 11

да више никада нећу имати никога.

У мени се брзо нешто поче да мења, да се буну и нараста. Ја сам потпуно сам, али не и више дете. Нећу више дозвољавати да просим, да се поникавам.

Почео сам да "позајмљујем" храну, паре, обућу, одећу, а једног дана и - кола. Вежим, скривам се, сумњив сам сваком. На сваком кораку дрхтим да неко на мени не препозна свој капут или цигеле, да не напица свој новчаник у мом џепу... То ми није угодно. Не, нећу више да крадем. Хоћу да једем и живим од свог рада! Али како?

Молим те, посаветуј ме шта да радим и како да почнем испочетка! Покажи ми још једном своје другарство!

Твој школски друг Ђућа

Бране НЕШИЋ (VIII),
"Станоје Миљковић" - Брестовац

ПИСМО ДРУГА КОЈИ ЈЕ НАПУСТИО ШКОЛУ

Драги другови и другарице!

Ово вам пишем из затворених зграда. Овде је мрачно и хладно. Ужас! Сад сам гладан. Гладан. Да, баш тако. Никад и нисам био сит. Никад од кад сам напустио, сада толико драгу, школу. Све се то догодило због моје лакоумности. Сваког дана стрепим да не одем на пешала. То скоро спаке ноћи сањам. Али, ако. То сам и заслужио. Јао ми је мајке и сестре које се сада муче. Много жалих је жао. Знам да се сестра стиди што има таквог брата као што сам ја.

Кад би ме сад пустили никад се не бих појавио у селу, мада то од свег срца желим. Стидим се највише вас, мојих другова и другарице. Сви бисте ми се смејали кад бисте ме видели како изгледам. Сви сте ви безбрижни и не мислите за сутра. Али ја морам мислити.

Најтеже ми је када чујем клуч како се окреће у брави. А ви сте увек сити и увек ћете бити сити. Зато, драги моји, учите и не скрећите странцутицом као ја.

Много вас поздравља ваш друг који вас се радо сећа...

Љубица ТРУЈИЋ (VII),
"Станоје Миљковић" - Шарбановац

ПИСМО ДРУГА КОЈИ ЈЕ НАПУСТИО ШКОЛУ

Драга другарице!

Сетио сам се тебе и осталих другова и другарице, али, ипак, ево, пишем ти јер знам да си ти најискренија. Могу ти рећи да ми је овде много тешко, нарочито ми је тешко без старог друштва. Кад одговарам, пошто свако треба да одговара и добије оцену као и ја, нико неће да ми тихо шапне, већ ми се сви смеју ако не знам.

април 1971 награђени радови јасмин 8 април 1971 награђени радови јасмин 8 април

Награђени радови

стр 12

Времена за шетње немам јер морам да учим. Горко се кајем и патим што сам напустио школу и лепо село те дођох у овај проклети пакло. Немој мислити да овде није лепо. Лепо је, али са пријатељима. А без вих...

Можда ћу некад, драге другарице, доћи да посетим нашу леу школу, али ко то зна?!

Више не могу да пишем, руке ми дрхти, сузе ми навиру на очи када се сетим другова и другарица и мог старог места у школи. Желео бих да поздравим све своје другове и другарице. А највише поздрава шаљим теби!

Твој друг Драган

Славица КОСТАНДИНОВИЋ (VII),
"Станоје миљковић" - Шарбановац

ПИСМО ДРУГАРИЦЕ КОЈА ЈЕ НАПУСТИЛА ШКОЛУ

Драга другарице!

Ја знам да сам те преома изненадила јер си мислиле да сам те заборавила. Не, то нисам могла. Ти си ми много помогла. Била си једина девојчица која ми се придружила и која ми је у школи показивала. Деца су ми се смејала, а ти си им казала да су размажена и да не знају како је тежак мој живот.

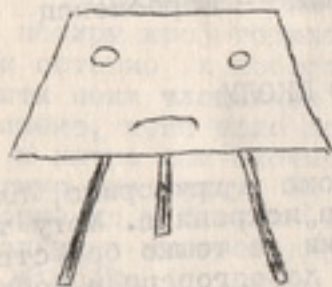
Сећаш ли се када ме је маћеха пише путе отерала на улицу? Ти си долезила по мене, подигла ме својој кући, дала ми одело и хранила ме.

Ја сам те напустила и отишла у град, код своје баке. Напустила сам школу и учитеља који ме је толико волео. Али, не желим да те заборавим. Ова марамичка, коју си наша у коверту, хоћу да те подсећа на девојчицу коју си позвала као сестру.

Ускоро се морам срести с тобом!

Твоја Снежана

Јелена КЕКИЋ (V),
"Станоје Миљковић" - Врестовац

ОПШТИНСКО ТАКМИЧЕЊЕ

У организацији Центра за културу Дома културе у Вору у току априла одржано је такмичење основних школа са подручја наше општине.

РЕЦИТАТОРИ. - Рецитаторске секције су се такмичиле 7. априла. Прва три места заузеле су секције следећих школа:

1. "3. октобар" (60 бодова),
2. "Бранко Радичевић" (40),
3. "Вук Караџић" (20 бодова).

За најбоље рецитаторе проглашени су:

1. Светлана Дамјановић ("Бранко Радичевић") за казивање песме Изета Сарајлића "Рођени 23 - стрељани 42.",
2. Јасмина Миливојевић ("Бранко Радичевић") за казивање песме Скендера Куленовића "Стојанка, мајка Кнежепољка" и
3. Слађана Ђикић ("3. октобар") за казивање песме "Фифи".

ФОКЛОРНЕ СЕКЦИЈЕ. - Такмичење фолклорних секција одржано је 7. априла, а учествовале су само секције двеју школа: "Бранко Радичевић" из Вора и "Станоје Миљковић" из Врестовца. Жири је одлучио да се награде обе секције:

1. "Станоје Миљковић" - Врестовац (старији разреди) - 120 бодова,
2. "Бранко Радичевић" - Вор - 110 бодова,
3. "Станоје Миљковић" - Врестовац (млађи разреди) - 80 бод.

ВОКАЛНО-ИНСТРУМЕНТАЛНИ САСТАВИ И ОРКЕСТРИ. - Такмичење ових секција одржано је 14. априла. И у овом такмичењу учествовале су само школе "Бранко Радичевић" и "Станоје Миљковић". Вокално-инструментални састави су се овако пласирали:

1. "Бранко Радичевић" - 60 бодова,
2. -
3. "Станоје Миљковић" - Врестовац - 21 бод.

Оркестри су заузели ова места:

1. "Станоје Миљковић" - Врестовац - 115 бодова,
2. -
3. "Бранко Радичевић" - 51 бод.

Жири је предложио за награду Катицу Николић, ученицу Основне школе "Бранко Радичевић" из Вора за изванредну интерпретацију песме "Сумрак".

(Извештаје о такмичењу осталих секција донећемо у наредном броју "Јасмина", који ће изићи почетком јуна месеца.)

ВЕСТИ ИЗ КРИВЕЉА

Светлана Јовановић, ученица VIII разреда школе "Турс Јакшић" у Кривељу послала нам је две вести:

1. Ученици ове школе извели су радну акцију на уређењу украсних површина у селу. За најбреднијег ученика проглашен је Сава Стојановић, ученик VIII разреда.

2. У такмичењу ученике у стоном тенису прва три места су заузели Крста Симоновић (VII), Милан Јанковић (VIII) и Влада Фурановић (VII).